

Cada dia que passa des de la cimera entre líders polítics al Parlament de Catalunya, del passat 11 de juny, sembla que l'acord és menys fàcil. Fins i tot el PSC s'ha despenjat amb una proposta de redacció de competències nova...

—A Madrid s'adonen que amb el nou Estatut estem fent un salt important en matèria d'autogovern, i aquesta inquietud arriba al PSC en forma de pressió. Ara resulta que apareixen problemes que no hi eren en primera lectura. Fins ara, en la Ponència, hem aplicat el concepte de blindatge de les competències. Això vol dir que s'especifica clarament quin tipus de competència és i es defineix exhaustivament en una llista que implica cada una, per evitar possibles interpretacions a la baixa, a través de lleis marc de l'estat.

Ara el PSC proposa compactar les competències per fer aquest capítol més reduït, diu. Si és només això, es pot mirar si no hi ha problemes jurídics. El problema és si darrere d'aquesta proposta hi ha la voluntat de reduir continguts.

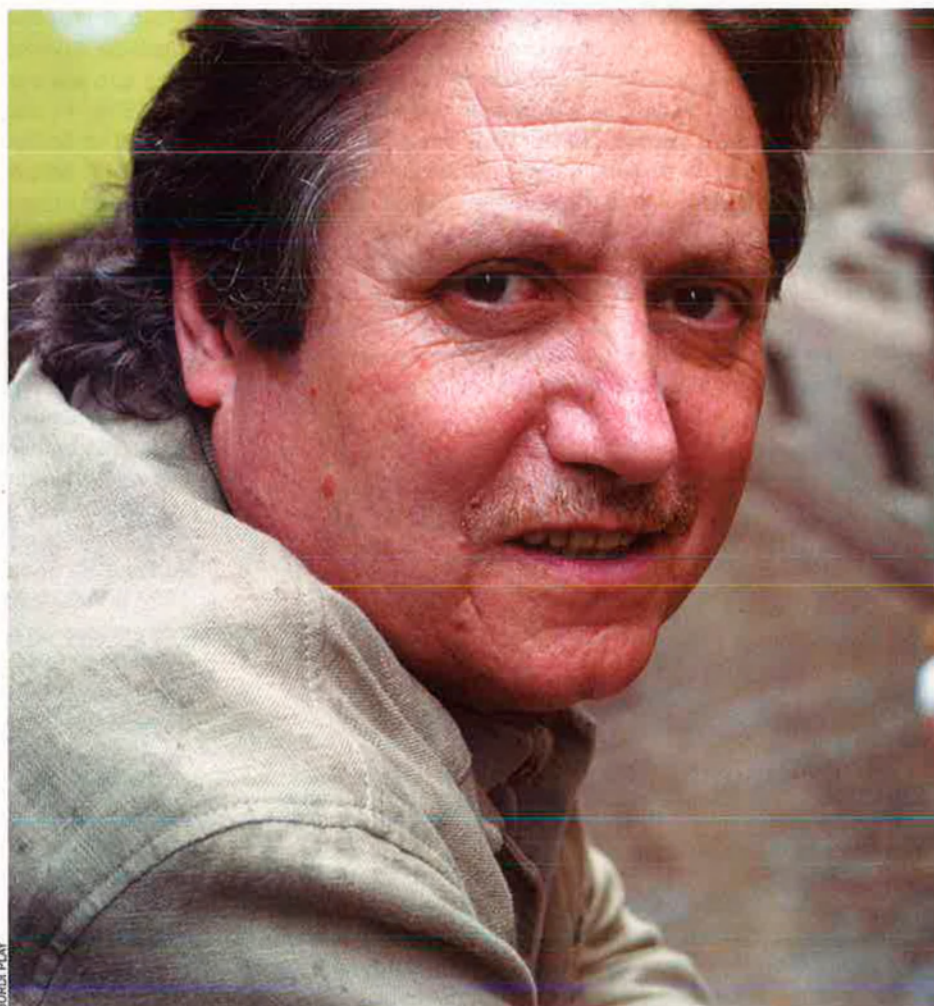
—Creu que la proposta del PSC, de "compactar" la redacció de competències de l'Estatut, respon a un pacte amb el PP, per rebaixar continguts de l'estat?

—No ho sé. Però, qui estava més content i qui es va afegir a totes les propostes del PSC va ser el PP. Ara, cal deixar clar que tenir content el PP no serveix per a aprovar l'Estatut. El consens s'ha de fer del tripartit amb CiU. L'acostament al PP, si és per allunyar-se del consens fonamental, serà negatiu. Seria inimaginable que l'Estatut quedés encallat per l'intent del PSC de retallar.

—Potser a alguns ja els va bé que el PP posi el fre de mà?

—El PSC està preocupat per les discrepàncies obertes de bona part de sectors del PSOE. Però també és veritat que el PSC sap que CiU, ERC i ICV no acceptaríem un estatut de mínims o rebaixat. A més, aquí també està en joc la credibilitat del president Maragall. Estic convençut que haurem de fer retocs, de cercar punts de consens, i el PSC hi haurà de jugar per força. De la mateixa manera que ho haurà de fer CiU, que ha temut sempre la imatge positiva que podria aconseguir l'actual govern si s'aprova l'Estatut. Finalment, però, han

Jaume Bosch (Barcelona, 1953), vicepresident d'Iniciativa per Catalunya Verds, és un dels membres de la ponència parlamentària encarregada de redactar el text del proper Estatut de Catalunya. Bosch es manté optimista pel que fa al desenllaç final del debat de l'Estatut català. Un optimisme que no anirà gens malament ara que comencen les pressions de debò.

“Tenir content el PP no serveix per a aprovar l'Estatut”

entès que molts dels sectors que els donen suport no entendrien que no hi hagués Estatut per culpa seva. Estic convençut que CiU votarà l'Estatut perquè el text que ara ja tenim representa un salt tan espectacular respecte de l'etapa anterior que s'hi ha de mostrar d'acord per força.

—Això del nou Estatut sembla una partida d'escacs, però a cinc bandes —o a sis, si hi afegim Madrid—. Ara, que s'acosta el final, amb l'augment de les pressions no creix el perill que el taulell salti pels aires de cop?

I precisament això, que podria ser un element en contra del PSC, Pasqual Maragall ho pren i fa una aposta decidida, ja que sap que s'hi juga la credibilitat. Penso que la confluència de factors facilita l'acord.

—Pot haver-hi la temptació de sacrificar la credibilitat, que dieu, del president Maragall, per evitar mals majors a Madrid?

—És una hipòtesi que a mi em sembla absolutament impossible. El que hi ha ara com a cos redactat permet veure les discrepàncies de cadascú, però en el fil conductor hi ha una unitat important entre les quatre forces polítiques.

—Deixem l'Estatut aprovat a Catalunya i anem a Madrid. Com es negocia i qui ho fa, si és que cal, si tenim present la promesa de Rodríguez Zapatero, d'assumir l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya?

—Hi ha una fórmula que cal acabar de concretar. Però, en principi, hi ha un primer moment que és el de la presa en consideració, on no tenim cap mena de dubte que s'acceptarà. En una segona fase, en el marc de la Comissió Constitucional del Congrés, hi haurà una comissió paritària Congrés-Parlament que ha de negociar la possibilitat d'arribar a un acord. Nosaltres haurem d'intentar que no es toqui res, o que es toqui al mínim possible, ja que hi haurà sectors del PSOE que voldran rebaijar continguts.

—Com ara el president de la Comissió Constitucional, Alfonso Guerra?

—Sí, sí. És una mala notícia. De tota manera, hem de pensar que la política del Govern no la dicta ell.

—Però, qui el nomena?

—El va nomenar el PSOE, és clar. Però això no vol dir que les opinions seves siguin les del govern, afortunadament. L'Estatut no pot fracassar per la circumstància, més o menys premeditada, que el senyor Guerra presideixi la Comissió Constitucional. L'Estatut tirarà endavant o no segons si el Govern del PSOE fa l'anàlisi de si ha de tirar endavant o no.

—Però veu opcions que tiri endavant un nou Estatut a Madrid?

—A banda de la visió centralista històrica, també la del PSOE, hi ha aspectes que juguen al nostre favor. Primer, les mobilitzacions que hem de fer a Ca-

talunya, que demostraran que hi ha un suport social amplíssim. En segon lloc, la promesa de Zapatero, que parlava d'ampli suport polític i social, i constitucionalitat. Ho complirem. Un tercer element és que el PSOE no té majoria absoluta, aquesta és la gran ocasió per aprovar l'Estatut.

—Amb això n'hi haurà prou?

—A més, el Govern de Zapatero ha fet dos passos que poden ser considerats contradictoris amb relació al País Basc: rebutjar sense negociació del pla Ibar-

“Si Zapatero vol tractar en positiu una organització territorial, l'única opció és la catalana”

retxe i acceptar al Congrés que cal iniciar un diàleg amb ETA.

Si accepta una possible negociació amb ETA, vol dir que ha de ser conscient que caldrà una reforma important en l'estructura de l'estat. Nosaltres estem obrint una via que podria ser un cert model, salvant totes les distàncies —cada país té la seva via—, de la manera com es podrien fer les coses. Perquè, per posar fi a la violència, cal una negociació específica amb ETA sobre les condicions dels presos, etc. Però també hi ha d'haver una negociació de les forces polítiques basques, i amb l'estat, per ampliar l'autogovern del País Basc. I si ha negat la possibilitat de negociar el pla Ibarretxe i a l'hora tanca la porta a la via catalana, i només s'ofereix al País Basc la via valenciana, per entendre'ns, està condemnat al fracàs. I això ho sap Zapatero. És a dir, que si Zapatero vol tractar en positiu una nova organització territorial de l'estat, l'única possibilitat que té és assumir la via catalana. Tot plegat és un cúmul de circumstàncies que juguen al nostre favor. Tampoc no vull ser innocent, però. A la contra juga tot l'aparell de l'estat, tota la història, la visió centralista de la tira de dirigents del PP i de molts del PSOE... Vaja, que no és poc.

Enric Rimbau